

Sygn. akt II K 912/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 13 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w G. II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. A. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 marca 2017 r., 12 czerwca 2017 r., 26 września 2017 r., 28 grudnia 2017 r., 26 stycznia 2018 r. oraz 13 marca 2018 r.

sprawy karnej

K. D.

s. B. i H. z domu W., urodz. (...) w G., PESEL (...), zam. (...), obywatelstwa polskiego, nie karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 5 czerwca 2016 roku w godzinach wieczornych na terenie posesji w miejscowości W. (...) pobił S. S. w ten sposób, że uderzył wymienionego z pięści w twarz na skutek czego ten się przewrócił, następnie kopał wymienionego po całym ciele w wyniku czego spowodował obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z liniowym otarciem naskórka okolicy czołowej, bez utraty świadomości, stłuczenia biodra prawego i lewego barku i ramienia, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności/funkcji centralnego układu nerwowego, narządu ruchu i tkanek miękkich-powłoka ciała na okres poniżej 7 dni w znaczeniu KK, przy czym w tym samym miejscu i czasie groził S. S. pozbawieniem życia i spaleniem dobytku przy czym groźby te wzbudziły u wymienionego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, ***tj. o czyn z art. 157 § 2 kk i art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk***

orzekł:

I. Przyjmując, że oskarżony **K. D.** swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 5 czerwca 2016 roku w godzinach wieczornych na terenie posesji w miejscowości W. (...) uderzył S. S. z ręki twarz, a następnie uderzył go w kolano, w wyniku czego ten się przewrócił, w wyniku czego spowodował obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z liniowym otarciem naskórka okolicy czołowej, bez utraty świadomości, stłuczenia biodra prawego i lewego barku i ramienia, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności/funkcji centralnego układu nerwowego, narządu ruchu i tkanek miękkich-powłoka ciała na okres poniżej 7 dni w znaczeniu KK, przy czym w tym samym miejscu i czasie groził S. S. pozbawieniem życia i spaleniem dobytku przy czym groźby te wzbudziły u wymienionego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, wyczerpał znamiona występku z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz przyjmując, że wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku próby od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

II. Na podstawie art. 67 § 3 kk zasądza od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego S. S. nawiązkę w kwocie 500 zł (pięćset złotych),

III. Zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty, zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

K. D. jest w separacji z żoną E. D. (1). W przeszłości S. S., ojciec E. D. (1), miał plany przepisać własność nieruchomości na K. D. i jego żonę, ale nie zostały one zrealizowane.

dowód: zeznania świadka S. S. (k. 12, k. 138), zeznania świadka E. D. (1) (k. 139)

Dnia 5 czerwca 2016 r. w godzinach wieczornych K. D. spotkał swoje córki T. D. oraz M. D.. K. D. był pod wpływem alkoholu. Wraz z nimi pojechał taksówką do miejscowości W. (...). Po wyjściu z taksówki K. D. krzychał na swego teścia S. S., że wszystko mu zabrał, wyzywał go od starych pryków, że go utopi, zabije, popali cały dobytek, po czym uderzył go z ręki w policzek. S. S. podniósł metalową rurę, która leżała na ziemi. Dziadek uderzył nią lekko K. D. w głowę, po czym ten zabrał mu ją. K. D. uderzył S. S. w kolano, w wyniku czego ten się przewrócił. Widząc to K. D. zaczął się oddalać. M. D. zadzwoniła na nr 112 po policję.

dowód: zeznania świadka S. S. (k. 12), zeznania świadka T. D. (k. 57)

Słowa K. D. kierowane wobec S. S. w trakcie zdarzenia z dnia 5 czerwca 2016 r. wzbudziły u niego obawę, że będą spełnione z uwagi na uprzednie zdarzenia i nieporozumienia między tymi mężczyznami.

dowód: zeznania świadka S. S. (k. 138)

W wyniku zdarzenia z dnia 5 czerwca 2016 r. S. S. doznał stłuczenia głowy z liniowym otarciem naskórka okolicy czołowej, bez utraty świadomości, a także stłuczenia biodra prawego i lewego barku i ramienia, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności/funkcji centralnego układu nerwowego, narządu ruchu i tkanek miękkich – powłoka ciała na okres poniżej siedmiu dni.

dowód: opinia biegłego (k. 46)

K. D. nie jest osobą karaną za przestępstwo.

dowód: zapytanie o karalność (k. 169)

Oskarżony **K. D.** zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego (k. 110-111, k. 134). Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż były one sprzeczne z zeznaniami świadka **T. D.** (k. 57-58, k. 153-154). Oceniając zeznania tego świadka sąd miał na względzie, że jest ona córką oskarżonego, a jej rodzice rozstali się. Zdaniem Sądu okoliczności te same w sobie nie mogły prowadzić do zakwestionowania wiarygodności zeznań tego świadka. Sąd dał więc wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż jej relacja jest dokładna, precyzyjna. Świadek miała bardzo dobrą możliwość obserwacji zachowania oskarżonego i pokrzywdzonego, gdyż znajdowała się w odległości ok. 1 metra od tych mężczyzn w trakcie zdarzenia. Zeznania świadka należy uznać za wiarygodne również z tego względu, że były kategoryczne i konsekwentne, a ewentualne sprzeczności w zeznaniach złożonych przez świadka w toku postępowania przygotowawczego oraz sądowego nie były istotne, a więc nie były tego rodzaju, aby podważały ich wiarygodność. Za wiarygodnością zeznań tego świadka przemawiała także opinia biegłego psychologa mgr E. D. (2) (k. 69-71), z której wynikało, że świadek jest zdolna do postrzegania, zapamiętywania, a następnie odtwarzania wydarzeń, które toczyły się z jej udziałem. Zeznania świadka zasługują na wiarygodność ponadto z tego względu, że znajdują w przeważającej mierze wsparcie w zeznaniach świadka **M. D.** (k. 59-60, k. 154-155). Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, mimo że w porównaniu zeznaniami świadka T. D. jej zeznania były mniej dokładne. Świadek M. D. nie miała jednak takiej samej zdolności należytej obserwacji przebiegu zdarzenia, gdyż znajdowała się nieco dalej od oskarżonego i pokrzywdzonego, co mogło stanowić czynnik utrudniający jej należyłą obserwację przebiegu zdarzenia. Za wiarygodnością zeznań tego świadka przemawiała opinia biegłego psychologa mgr E. D. (2) (k. 66-68), z której

wynikało, że świadek jest zdolna do postrzegania, zapamiętywania, a następnie odtwarzania wydarzeń, które toczyły się z jej udziałem. Sąd podzielił opinie biegłej, gdyż zostały one sporządzone przez doświadczonego biegłego, na podstawie osobistej obserwacji zachowania świadków w trakcie składania zeznań, jak również na podstawie badania psychologicznego, a wnioski opinii należy uznać za kategorię. Zeznania świadków T. D. oraz M. D. zasługują na wiarygodność ponadto z tego względu, że znajdują częściowo wsparcie w zeznaniach świadka **S. S.** (k. 11-12, k. 105, k. 137v.-138). Oceniając zeznania tego świadka należy wziąć pod uwagę, że w dniu 5 czerwca 2016 r. doszło do spowodowania na jego szkodę określonych uszczerbków na zdrowiu, co potwierdza choćby karta informacyjna (k. 14). Sąd dał wiarę temu dokumentowi, jak i pozostałym dowodom o charakterze pisemnym, gdyż sąd nie zakwestionował ich autentyczności, czy prawdziwości. Zdaniem Sądu zeznania tego świadka należy uznać za wiarygodne, mimo że nie były one w całości zbieżne z zeznaniami świadka T. D.. Zdaniem Sądu rozbieżności w zeznaniach tych świadków co do, czy oskarżony uderzył go z pięści w twarz, czy z płaskiej ręki, jak również co do tego, czy w trakcie zdarzenia pokrzywdzony podniósł z ziemi rurę wynikały częściowo z wieku pokrzywdzonego, urodzonego w (...) r. Zdaniem Sądu doświadczenie życiowe oraz procesowe uczy, że świadkowie w tym wieku mają naturalny problem z precyzyjnym zapamiętaniem przebiegu dynamicznego zdarzenia, a następnie jego odtworzeniem. Przykładem tego stanu rzeczy może być stwierdzenie wynikające z pierwszych chronologicznie zeznań świadka S. S., w których wskazał on, że cyt. „...K. zaczął mnie kopać, ja chce powiedzieć, że to, że mnie kopał, to nie pamiętam, bo mnie zamroczyło, ale miałem siniaki, więc musiał mnie kopać, na nodze mam siniaka...” (k. 12). Wsparciem dla zeznań świadka T. D. oraz S. S. nie były natomiast zeznania świadka **E. D. (1)** (k. 29-30, k. 138v.-139), zeznania świadka **P. N.** (k. 139), zeznania świadka **W. R.** (k. 88, k. 139-139v.), zeznania świadka **M. S.** (k. 93v., k. 148v.), zeznania świadka **P. C.** (k. 90v.), gdyż nie byli oni bezpośrednimi obserwatorami zdarzenia, opierając swą wiedzę o jego przebiegu o przekaz ze strony innych osób. Oceniając skutki zachowania oskarżonego Sąd podzielił wnioski wynikające z opinii biegłego z zakresu chirurgii dr nauk med. A. W. (k. 46). Przytoczona opinia została wydana na podstawie całej dokumentacji lekarskiej zgromadzonej w sprawie. Z tego też względu wskazaną opinię biegłego należy uznać za pełną, a w jej treści nie ma sprzeczności.

K. D. został oskarżony o to, że w dniu 5 czerwca 2016 roku w godzinach wieczornych na terenie posesji w miejscowości W. (...) pobił S. S. w ten sposób, że uderzył wymienionego z pięści w twarz na skutek czego ten się przewrócił, następnie kopał wymienionego po całym ciele w wyniku czego spowodował obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z liniowym otarciem naskórka okolicy czołowej, bez utraty świadomości, stłuczenia biodra prawego i lewego barku i ramienia, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności/funkcji centralnego układu nerwowego, narządu ruchu i tkanek miękkich-powłoka ciała na okres poniżej 7 dni w znaczeniu KK, przy czym w tym samym miejscu i czasie groził S. S. pozbawieniem życia i spaleniem dobytku przy czym groźby te wzbudziły u wymienionego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, **tj. o czyn z art. 157 § 2 kk i art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

Oskarżony **K. D.** w swych wyjaśnieniach nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie popełnienie przez oskarżonego czynu przestępnego nie ulegało jednak wątpliwości. Wniosek ten wynikał z zeznań świadka **T. D.**, świadka **M. D.**, a także częściowo zeznań świadka **S. S.**, którym Sąd dał wiarę. Sąd podzielił także wniosek wynikający z opinii biegłego z zakresu chirurgii dr nauk medycznych A. W. co do skutków zachowania oskarżonego dla zdrowia pokrzywdzonego. Na podstawie tych dowodów sąd przyjął, że oskarżony uderzył w dniu zdarzenia pokrzywdzonego w twarz z ręki, a następnie uderzył go w kolano, co skutkowało przewróceniem się pokrzywdzonego i w efekcie powstaniem u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z liniowym otarciem naskórka okolicy czołowej, bez utraty świadomości, a także stłuczenia biodra prawego i lewego barku i ramienia, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności/funkcji centralnego układu nerwowego, narządu ruchu i tkanek miękkich – powłoka ciała na okres poniżej siedmiu dni. Nadto, na podstawie osobowych źródeł dowodowych sąd przyjął, że oskarżony w dniu zdarzenia groził pokrzywdzonemu pozbawieniem życia i spaleniem dobytku. Biorąc pod uwagę, że jak w trakcie tego samego zdarzenia oskarżony zadał pokrzywdzonemu określone ciosy, a nadto biorąc pod uwagę, że jak wynika z zeznań pokrzywdzonego nie była to pierwsza sytuacja związana z używaniem wobec niego przemocy przez oskarżonego, należy uznać, że słowa oskarżonego wypowiedziane 5 czerwca 2016 r. wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione. Z tych też względów Sąd uznał, że oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego określonego w art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Przestępstwo przewidziane w art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. zagrożone jest grzywną, karą ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności do lat 2. Z uwagi na zagrożenie ustawowe przypisanego oskarżonemu przestępstwa Sąd rozważał możliwość zastosowania wobec niego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Niewątpliwie centralny układ nerwowy, a także narząd ruchu ciała jest istotny w życiu każdego człowieka i naruszenie czynności, funkcji tych narządów było określoną dolegliwością dla pokrzywdzonego. Zdaniem Sądu znaczenie naruszonych narządów nie sprzeciwiało się jednak ocenie, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie był znaczny. Ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego musiała wszakże mieć charakter kompleksowy, a więc uwzględniający wszystkie okoliczności stanowiące jego wyznaczniki określone w art. 115 § 2 k.k., a nie mogła być ograniczona tylko do obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego. Na niekorzyść oskarżonego niewątpliwie przemawiał starszy wiek pokrzywdzonego, a także to, że oskarżony w trakcie zdarzenia był osobą nietrzeźwą. Za przyjętą przez sąd oceną stopnia społecznej szkodliwości czynu sprawcy przemawiał natomiast sposób działania sprawcy, a mianowicie okoliczność, że skutek na zdrowiu pokrzywdzonego został wywołany zachowaniem oskarżonego polegającym na jednokrotnym uderzeniu pokrzywdzonego w twarz, a następnie jednokrotnym uderzeniu go w kolano. Za oceną, iż stopień społecznej szkodliwości czynu nie był znaczny przemawiały także okoliczności popełnienia czynu, który został popełniony w trakcie awantury słownej pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzonym. Za taką oceną czynu oskarżonego przemawiała także jego motywacja, gdyż czyn został popełniony w związku z nieporozumieniami rodzinnymi dotyczącymi braku przepisania przez pokrzywdzonego na oskarżonego części jego majątku. Zdaniem Sądu stopień winy oskarżonego także nie był znaczny. Czyn przypisany oskarżonemu nie był zaplanowany, ale popełniony w wyniku zamiaru nagłego. Z tych wszystkich względów Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego na okres 1 roku próby, o czym orzeczono na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. jak w punkcie I-szym wyroku.

Sąd na podstawie art. 67 § 3 k.k. w punkcie II-gim wyroku orzekł wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego poprzez zobowiązanie oskarżonego do zapłaty na jego rzecz kwoty 500 złotych. Z ustaleń faktycznych wynika, że pokrzywdzony w wyniku zachowania oskarżonego doznał naruszenia czynności centralnego układu nerwowego oraz czynności narządu ruchu na okres poniżej siedmiu dni. Niewątpliwie doznanie tych obrażeń musiało wiązać się dla niego z cierpieniami psychicznymi. Całości krzywdy doznanej przez pokrzywdzonego nie udało się ustalić w tym postępowaniu. Dlatego też, jeżeli pokrzywdzony uważa, że wymiar nawiązki orzeczonej w wyroku jest nieadekwatny do wysokości krzywdy, ma możliwość dochodzenia zaspokojenia dalszej części zadośćuczynienia w postępowaniu cywilnym. Nawiązka orzeczonej w wyroku ma na celu głównie zadośćuczynienie pokrzywdzonemu doznanej przez niego krzywdy. Nawiązka ta nie pokrywa natomiast szkody doznanej przez pokrzywdzonego, gdyż materiał dowodowy przedstawiony przez oskarżenie był niewystarczający do dokonania odpowiednich ustaleń w tym zakresie.

Na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. sąd w punkcie III-cim wyroku zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty oraz zwolnił go w całości od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa. Podejmując takie rozstrzygnięcie Sąd miał na względzie fakt, iż ma on na utrzymaniu dwojkę małoletnich dzieci, a sam pozostaje na utrzymaniu innej osoby (k. 134).